

Liedjes van vroeger Bijlage bij Mijn weekblad

Mijn volgende poging betref de radio. Ik probeerde de mensen bij de VARA van de kwaliteit van mijn liedjes te overtuigen. Mijn brief daarover werd gehonoreerd met een uitnodiging voor een auditie. Ik reisde met mijn gitaar naar Hilversum. Hoe het toegaat bij zo'n auditie heeft Toon Hermans enige malen op weergaloze wijze op de bühne neergezet. Je komt in een lege ruimte en ergens uit de hoogte klinkt een stem: "Begint u maar." Je zingt een paar liedjes en de sessie eindigt met dezelfde stem: "U hoort nog van ons!" Niemand die een gesprek met je voerde, iets meer van je wilde weten of je op je gemak stelde. Een kille bedoening die bovendien resulteerde in een afwijzing. Ik weet niet meer wat ik er gezongen heb. Dit zijn een paar teksten uit die tijd.

Land van verlangen

Met een baardje in je keel en een beetje op je wangen,
krijg je 'n onbestemd verlangen,
weet ik veel, ach weet ik veel.
't Overvalt je plotseling bij een woord of een gebaar
en dan zegt er iets tingting
en dan denk je: hoe, wat, waar?

Refrein:

Ik zoek het land van mijn verlangen,
dat onbekende vreemde oord,
het land waar alle klepels hangen
van klokken die ik heb gehoord.
Een land aan verre vreemde kusten
waar nooit een druppel regen daalt,
een land vol zoete wilde lusten
waar Abraham de mosterd haalt.
Ik weet nog niet hoe,
maar ik wil er naar toe.

Op een dag wil vader dan even praten en een tijdje
praat hij over bloem en bijtje
serieus van man tot man.
En ook zeer geïnteresseerd luister je daar ernstig naar,
ja, je hebt weer wat geleerd,
maar toch denk je: hoe, wat, waar?
Ik zoek. enz.

Maar tenslotte word je 'n man,
degelijk en zeer volwassen,
niets kan jou nu nog verrassen,
alle kennis ken je dan.
Maar toch komt er af en toe
weer een vraag die bovendrijft
en dan denk je: wat of hoe?
want het onbekende blijft.
Ik zoek enz.

Als het lente is ...

Als het lente is en de meidoorn bloeit
en de merel 's morgens weer fluit,
als de lentewind met de blaren stoeit
bot er ook in de mensen iets uit.
Wanneer de wereld overal te pronken staat in 't groen,
dan hebben mensen neiging weer iets dwaas te doen.

Als het lente is en de meidoorn bloeit
zit de meester ook niet meer stil,
wordt z'n hart door geuren en wind geboeid
en beheerst de liefde zijn wil.
Hij kan die schriften vol met huiswerk niet meer zien
en zet bij elke thema maar een dikke vette tien.

Als het lente is en de meidoorn bloeit
is de bakker ook in gevaar,
en zo af en toe is het brood geschroeid
want hij dacht alleen maar aan haar.
Ze heeft naar hem geglimlacht en nu is hij zo verward,
nu bakt-ie zoete broodjes en hij kneedt ze tot een hart.

Als het lente is en de meidoorn bloeit
raakt een ambtenaar ook van streek,
want terwijl hij door z'n papieren roeit
was het net of zij naar hem keek.
Hij is royaal al zijn er ook geen woningen genoeg,
hij geeft een huis aan wie een huis hem vroeg.

Als het lente is en de meidoorn bloeit
blijven zelfs ministers niet vrij
en terwijl ie in z'n begroting snoeit
ging daar juist de lente voorbij.
Dus voegt ie er een extra post aan toe van tien miljoen
om af en toe wat extra's voor 't geluk te kunnen doen.

Als het lente is en meidoorn bloeit
wordt zo'n liedje ook wel eens dwaas
en je denkt terwijl je de herfst verfoeit:
was de mei maar altijd de baas.